

SVETA DEŽELA - POTOPIS

Abraham je zjutraj zgodaj vstal, osedlal osla, vzel s seboj dva hlapca in sina Izaka. Ko je naklal drv za žgalno daritev, se je vzdignil in šel proti kraju, ki ga je Bog omenil. 1 Mz 22, 3

Ko sta prišla na kraj, ki mu ga je bil Bog pokazal, je Abraham tam postavil oltar, naložil drva, zvezal sina Izaka in ga položil na oltar na drva. 1 Mz 22, 9

24. 4. 2023 – 10. dan, popoldne: Jeruzalem, Tempeljska ploščad, tržnica na ulici

Oblikovali smo manjšo skupinico in izkoristili zadnje proste urice za drzen podvig. Obiskali smo tempeljsko ploščad! Ta del mesta je zaprto območje, ki si ga lastijo muslimani. Turisti lahko vstopijo na ploščad le ob določenih urah, pa še to le za kratek čas. Brez kontrolnega pregleda seveda ni šlo. Ženske smo morale pred vstopom na ploščad čez svoja oblačila obleči vreči podoben pajac. V celoti smo bile kot žive, premikajoče se vreče z debelo rumeno fluorescentno črto, ki je označevala našo vrinjenost v njihov svet. Verjetno so nas prav zaradi teh pokrival redarji čez dobrih 45 minut hitreje našli in pozvali, naj območje zapustimo, ker se je začela molitvena ura.

Tempeljska ploščad je pravo nasprotje preostalemu delu Jeruzalema. Območje je prostrano, zračno in čisto, z eno besedo: sijajno! Tu stojita dve muslimanski mošeji: Dome in Al - Aqsa. Dome prekrivajo bleščeče modre ploščice, ki odgovarjajo nebu. Zlata kupola, ki spominja na sonce, pa s svojo velikostjo in lepoto zasenči vse zgradbe daleč naokoli. Njeni graditelji so to želeli in ta učinek so dosegli. Mošeja pokriva skalo, na kateri naj bi Abraham po Božjem naročilu daroval svojega sina Izaka. Po Božjem posredovanju je potem namesto svojega sina daroval ovna, ki se je z rogovi zapletel v grmovje. Ta kraj je svet tako za muslimane in jude, kot tudi za nas kristjane.

Kmalu se spet znajdemo na ozkih ulicah starega dela mesta Jeruzalem, ki spominja na ogromno mravljišče. V koloni se pomikamo iz ulice v ulico, zbiramo vtise, se ustavimo na kavi in tu pa tam počakamo pri kakšni dobro založeni trgovini. "Ali ima ta črno-bela ruta kakšen verski pomen," vprašam našega duhovnika Iva Kožuha, še preden se spustim v barantanje s prodajalcem. "Ta ruta ti v puščavi lahko reši življenje," mi odgovori. "Mislim, da nima nekega verskega pomena," doda. "Domačini jo uporabljajo za zaščito pred soncem in če se pojavi peščeni vihar, se zaradi prahu v zraku lahko zadušiš. S to ruto se zaščitiš," me pouči. "Jaz jo imam tudi. Ampak doma v omari," pripomni Nataša. Polona ne reče ničesar. Jaz pa vem, da zares hočem imeti to ruto. Pokimam prodajalcu in nakažem, da me stvar zanima. Ta poskoči od veselja in mi razkaže opcije. Lahko vzamem belo z rdečim vzorcem ali pa zeleno s črnim, mogoče črno z rdečim ali bež barve... Odločim se za tipično in najbolj prepoznavno belo ruto s črnim vzorcem. "Tale, ki ima vtkan vzorec samo na

eni strani, stane 10 USD. Ta druga, ki je debelejša, pa ima vzorec na obeh straneh in še cofke zraven. Ta je 20 USD," mi prodajalec natančno razloži razliko med kvaliteto in ceno ter čaka, kako se bom odločila. Vzamem dražjo s cofki. Brez barantanja!

Med kupovanjem rute nisem vedela, da bo prišlo do vojne med Palestino in Izraelom. Nisem vedela, da bo ta rutka vidna pri vseh poročilih na TV in bo svetu govorila o življenjih, ki jih ni mogla rešiti: o pobojih, vojnih sirotah, pomanjkanju hrane in vode, izgubi domov, pobitih družinah, izginjanju narodov v preteklosti in danes.

Pomikamo se naprej po ozkih ulicah in pazimo drug na drugega. Nočemo se izgubiti v gneči. Bolijo me noge. Ta dan je moj nahrbtnik najtežji. V njem nosim izraelske kumare, ki mi jih je ponudila vodička Andreja. Nikakor se jim nisem želela odpovedati, ker tako dobrih kumar ni nikjer na svetu. Celodnevna hoja se nam vsem pozna. Zavedamo se, da tečejo zadnji trenutki v tem svetem mestu.

Samo še eno stvar si želim kupiti, v upanju, da bo cena sprejemljiva. Ustavimo se v trgovini, ki prodaja vse, kar si človek lahko zamisli: medene sveče vseh dimenzij, cenejše iz voska, slike, posode, spominke, okraske, nakit, majice, olja, kovčke, kozmetiko, kipce... Najdem polico s knjigami in to, kar sem iskala – reliefni zemljevid Svete dežele. Nesem ga k prodajalcu in preverim ceno. Malce se popraska po nosu, razmišlja in nato pove: "20 USD." "Pa dobro, za takšno ceno ga dobim na Amazonu...", žalostno ugovarjam z zadnjimi dolarji v žepu. "Torej pravite, da je na Amazonu taka cena," me resno vpraša. "Da. Lahko takoj pogledava, če želite. Pa toliko tudi zares nimam. Ali lahko vsaj za 15 USD," ga iskreno prosim. "V redu, v redu. Pa za toliko..." Izročim mu zadnje dolarje, se zahvalim in že se nam mudi naprej. Ob 17h se bomo udeležili procesije v cerkvi Božjega groba. To bo še zadnji obisk Kalvarije. Potem, potem ... Potem pa bo tega potovanja konec. Ampak ni še konec, ni še konec! Nadaljevanje prihodnjič ...

Zapisala Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar